

Appoliana

"OH JUMAL!" Hüppasin kõrvale ja vaevu suurt hobuvankrit.

"Ettevaatust...". Ta tegi mind nähes pausi. Me vahtisime teineteist, kuni ta lõpuks järgmise nurga taha kadus. Ma jäin paigale ja suutsin end koguda alles siis, kui kabja kolin muutus vaiksemaks, kuni see lõpuks täielikult kadus. "Appoliana! Õunad ei müü end ise," kuulsin, kuidas ema mulle hüüdis. Pöördusin ringi ja märkasin pikka järjekorda meie õunakioski taga. "Ma tulen," vastasin ja lükkasin end kiiruga müügilaua taha.

11 kuud hiljem

Istusin voodis ja vaatasin aknast välja kirikukellale. Õnneks oli täna täiskuu, muidu poleks ma ilmselt suutnud ära tunda kumerat numbrit meessuurusel kellatahvliil. Oli aeg. Viskasin teki kõrvale ja viskasin kiiresti jope selga, enne kui astusin magavatest vanematest mööda trepile. Peatusin iga sammu juures, et veenduda, et keegi mind ei kuule. Põrandalaudad nirisesid, kui püüdsin märkamatuult esiuksest välja hiilida, mille lasin ettevaatlikult lukku kukkuda. hetkeks, kuid majas ei miski. Kõik jäi vaikseks. Sulgesin silmad ja hingasin veel kord sügavalt sisse, enne kui hiilisin vaikselt minema, et pöörata järgmisesse alleesse. Anselm ootas mind seal juba kannatamatult. Niipea kui

Kui ma teda nägin, lendasid kõik mu mured minema ja ma ei suutnud olukorra tõsidusest hoolimata oma naeratust tagasi hoida.

Anselm

Olin siin juba mõnda aega seisnud ja külm hakkas tasapisi mu rõivaste alla hiilima. Kuu oli kõrgel öises taevas ja valgustas kitsast alleed, nii et ma surusin end veelgi lähemale maja seinale, et mitte näha. Ta peaks iga hetk siia jõudma. Loodetavasti teda ei märgata! Mis siis, kui öövalvur teda peataks? Mis siis, kui meid avastatakse? Kuid siis tuli nurga tagant tume kuju. Ma kõhklesin. Mu süda peksis. Kui ma ta ära tundsin, kukkus kivi mu südamest. "Appoliana," sosistasin vaevu kuuldavalt. Ta hakkas naeratama ja ma ei saanud teisiti, kui naeratasin tagasi. Võtsin ta sülle ja tõmbasin ta varju lähedale. Mu süda peksis ikka veel. See oleks meie hukatus, kui meid koos märgataks.

"Nagu kokku lepitud homme õhtul?" küsisin vaikselt. Ta noogutas. "Muidugi, ma olen juba alustanud hädavajalike asjade pakkimist." "Hea, siis..." Ma peatusin äkki. Appoliana vaatas mind küsivalt. "Mis..." alustas ta. Surusin käe tema suu vastu ja tõmbasin ta maha. "Shh," panin sõrme huultele. Taas oli see: vaikne kolin allee lõpus. Kas keegi oli meid kuulnud? "Rumble!" Appoliana ja mina tõmbasime pead küljele. Kortsutasin silmi, et pimeduses midagi eristada. Midagi liikus ja hüppas äkki varjust välja. "Aaargh," ütles Appoliana, uuristades sõrmedega mu käsivarre. Siis nägime, mis meid nii väga ehmatanud oli. "Kass?" Appoliana sosistas. Ta hakkas kikerdama ja mina sain ainult pead raputada. "Mida sa tahtsid öelda?" küsis ta, kui me tormasime mõnda aega edasi, püüdes oma pead taas sirgeks saada. "Kohtume homme linnamüüri ees idavärava juures. Ma ootan seal kahe hobusega, selge?" "Ja mis siis, kui tabatakse?" "Ei jää, see on meie ainus võimalus ja me kasutame seda." "Aga..." "Me

saab seda teha! Usalda mind." Ta neelatas ja vaatas mulle. Ma võisin tema silmade pilgust aru saada, et ta oli nüüd rahulikum ja usaldas mind täielikult.

Appoliana

Isa vana kott seljas, mis oli topelt täis kõike, ma pidasin oluliseks ja kasulikuks, seisin oma kõige soojematesse riietesse mässituna koduukse ees. See uks oli näinud nii palju, nii palju ilusaid ja kohutavaid asju, ja see rippus ikka veel oma hingedel. Värv oli koorumas. Ma puudutasin seda ja mõtlesin tagasi kõigile hetkedele, mida olin selles majas veetnud, kõigile pisaratele, mida olin valanud naerust, aga ka kurbusest. Mõtlesin tagasi sellele, kuidas olin lapsena istunud selle uksepiidal mängimas ja pidin naeratama. Siis tumenes mu nägu, kui ma mõtlesin sellele, kuidas mu isa ja ema olid mu üle karjunud, et ma mängin ja ei tööta. Ma poleks kunagi arvanud, et see hetk, see hüvastijätt, saab minu jaoks nii raskeks. Kuidagi tundus, ma armastasin neid, oma vanemaid. Pisar veeres mu põsele. Kõndisin vaikselt oma vanemate tuppa, uks oli avatud. Nad mõlemad lamasid seal, magasid sügavalt. Põrandal oli üks tükk vana voldikut. Võtsin selle ja kirjutasin väikese sõnumi vana pliidi söetükiga. Siis hiilisin otse ukse juurde ja tõmbasin selle enda järel kinni. Vaatasin veel kord tagasi. Ma jätaaksin selle nüüd selja taha, alustaksin uut elu vabaduses. Seda silmas pidades suundusin Anselmi juurde.

Anselm

Seal ta tuli. Ta oli selle teinud. Ma nägin, et ta tundis samal ajal hirmu ja lootust. Täpselt nagu mina. Ma sundisin end naeratama, et teda rahustada. Pärast seda, kui olime üksteist tervitanud, panime kõik asjad sadulakottidesse ja ma aitasin Appoliana selga istuda. Siis trotsisime minema. Alguses rahulikus tempos, siis muutsime tempot üha kiiremaks. Ma ei olnud end ammu nii vabalt tundnud ja nägin lõpuks Appolianat jälle südamest naerda. Lõpuks oli peitusemäng lõppenud, noh, peaaegu lõppenud. Mõne tunni pärast, kui märkas, et Appoliana on väsimusest peaaegu hobuselt maha ja minu silmad sulgusid ikka ja jälle, otsustasime laagri üles panna, et enne päikesetõusu vähemalt paar tundi veel magada.

Vahepeal Anselmi ...

"Señor Martín, kas ma võin sisse tulla? Hommikusöök on valmis. Señor Martín, kas te olete seal?" Teenindaja oli üllatunud. Ta polnud seda kunagi varem näinud. Koputas veel kord, enne kui vajutas ettevaatlikult uksekäepideme alla ja pistis pea läbi uksepraost. Kuid voodi oli tühi. Meeletult vaatas ta ringi ja avastas avatud akna. Ta vaatas välja ja nägi aknast õue ulatuvat kaste. "Oh jumal, ma loodan, et temaga pole midagi juhtunud!" Ta jooksis kohe isa juurde, kes ootas juba kannatamatult laua taga. "Kus on poiss? Anselmil pole midagi muud kui pehmed peas!" muheles ta pahaselt. "Ta, ta..." ulgus neiu. "Kallis, mis on viga?" Anselmi ema sekkus patroneerivalt. "Ta on kadunud, aknast välja," vastas neiu. "Mis? Anselm on kadunud?" Isa hüppas vihaselt püsti. "Poiss ei kõlba millekski, aga ta on pärit sellisest lugupeetud hispaania kaupmeheperekonnast nagu me kõik. Ta on tõesti häbiväärne," kurtis ema. Señor Martín jooksis raevukalt läbi söögisaali.

"Mida me oleme ette võtnud? Pika ja vaevarikka teekonna meie ilusast Madridist siia külma auku nimega Antwerpen. Meile on antud ainulaadne võimalus aidata meie armastatud Hispaania kuninga nimel kaubandust edendada. Mida ma oma diplomaatiliste oskuste ja teie poja ja tema hea ärimeisterlikkuse abil suutnud teha hetkega." Ta kortsutas juukseid: "Teda tuleks kohe kogu Antwerpenis. Ja kiiresti!" Ta mõirgas ja lõi rusikat lauale, nii et peen portselan kolises. Tema parimad mehed ratsutasid kohe Anselmit otsima. Nad käisid majast majja ja küsisid, kas keegi on midagi kuulnud või näinud. Kuid Anselm jäi nagu maasse neelatud. "See on viimane maja ja me ei ole veel jälgi saanud," hüüdis üks meestest. Ta astus maha ja seisis ukse ees, mis oli juba ammu värvi vajanud ja mille värv oli juba koorumas.

Vahepeal Van der Mergi majas...

"Tule sööma," ütles Appoliana isa oma naisele irvitades. "Ma tulen küll. Aga kus on Appoliana?" "Ma ei tea, ta peab ise tulema." muheles naine. Me peame teda alati tooma, miks ta ei suuda öösel magada, siis ei oleks ta hommikul nii väsinud!" Uksele koputati. "Kes see nii vara on?" nurises Appoliana ema ja läks ukse juurde. "Kuidas teil läheb? Oh!" ütles Appoliana ema. "Tere päevast, señor Martín, Hispaania kaupmees, saatis meid. Tema poeg on kadunud ja nüüd käime majast majja, et küsida elanikelt, kas nad on midagi märganud." "Hea küll, tulge sisse. Me tahtsime just süüa," vastas naine. "Kes on seal?" Appolianna isa hüüdis ja tuli sissepääsu juurde. "Me otsime Anselm Martini," selgitas mees ootamatut külalist. "Me ei ole noort härra Martínit näinud," ütles isa mõtlikult ja kratsis lõuga. "Appoliana, tule lõpuks ometi sööma!" hüüdis ema. "Oh, teil on veel üks tütar?" küsis üks otsivatest meestest. "Jah," vastas ema. "Ma lähen ja vaatan, kus ta on." Ta trügis trepist üles ja koputas rusikatega uksele. "Appoliana, kus sa oled?" Ta avas ukse ja ehmatas. "Ta on läinud, ta on läinud," karjus ema ja tormas trepist alla. "Mis? Seda ei saa olla!" karjus isa ja tormas tuppa. Aga voodi oli tõesti tühi.

"Kuhu kurat küll on ta läinud? See saa olla tõsi. Ja minu koti on ka kadunud, koos kõigi tema asjadega. Mida me nüüd peaksime tegema?" "Rahune maha," ütles mees rahustavalt, "ma annan selle kohe edasi señor Martínil. Võib-olla on kahe kadunud isiku vahel mingi seos." "Täna teid, aga mis seos võiks olla? Me oleme vaesed ja Antwerpenist pärit ja tema on

rikas hispaanlane," muheles ema ja sulges ukse. "Aga vähemalt on meil nüüd üks suu vähem, mida toita!" ütles isa süngelt.
Mehed ratsutasid tagasi Señor Martíni juurde.

Appoliana

Ma venitasin ja haigutasin. Anselm lebas minu kõrval. Ta magas ikka veel. "Anselm, Anselm," püüdsin teda äratada. "Mis on viga? Ma olen väsinud." "Tule, me peame minema, me ei saa siia igavesti jääda." Kui hobused olid saduldatud, sõitsime energiliselt minema. Maastik meie ümber oli vaevalt muutunud. Ratsutasime mööda paljudest metsadest, ojadest ja küladest. Siiski ei sõitnud me kunagi läbi külade, sest me ei tahtnud riskida, et keegi meid näeb. Mõnikord vaatasin Anselmit ja mõtlesin, kui erinevad me oleme. Kuid meid ühendas ikka veel tugev armastuse side. Ma naeratasin. Tasapisi hakkasin ootama meie uut kodu, isegi kui ma ei teadnud täpselt, kus see asub. "Hobused saavad seal juua," lõi Anselm mind mõtetest välja. Ta osutas oja poole. See oli nii selge, et me otsustasime oma veevarusid täiendada, enne kui hobused sellest joovad. Siis istusime jälle selga ja sõitsime edasi ja edasi, kuni mu jäsemed valutasid ja me lõime jälle ööseks laagri üles, hoolitsesime hobuste eest ja sõime midagi. "Ma toon küttepuid, enne kui me magama läheme," ütles Anselm, "aga ole ettevaatlik ja kiirusta. On juba nii pime." "Muidugi, ma tulen kohe tagasi," vastas ta ja asus teele. Varsti pärast seda kostis magamiskoha lähedalt kolinat. Kuigi olin kindel, et see oli lihtsalt Anselm, hoidsin hinge kinni ja hakkasin kartma. "Anselm," sosistasin ma oma kaelakeest kinni hoides. Metall oli külm. Jälgisin põidlagast risti, mis rippus sellest ripatsina. Järsku kostis kolinat ja ma . Kogu mu keha värises. "Kurat! Oi mu jalg. Kurat!" "Anselm," ütlesin üllatunult, aga ka kergendatult, kui tundsin tema hääle ära. "Mis on juhtunud?" "Ma ei näinud pimedas kotte ja komistasin nende üle. Nüüd on peaaegu pool meie varustusest kadunud." "Oh Anselm, ma oleksin oodanud sellisest kõrgeast seltskonnast nagu sina, sina kohmakas kohmakas, natuke rohkem oskusi, naljatasin. "Ha ha ha, see ei ole naljakas! Mida me nüüd tegema hakkame? Meil ei ole piisavalt varusid, enne kui jõuame sihtkohta!" "Me lihtsalt säästame natuke, kui läheme homme külas kõrtsi. Sul on päris palju hõbemünte kaasas ja keegi ei tunne meid ära. Võib-olla on seal isegi hobuste jaoks talli ja me saame seal ööbida. Mu selg on niikuinii nii valus, korralik voodi teeks mulle head." "Võib-olla on sul õigus. Ma arvan, et peaksin edaspidi veidi lootusrikkamalt mõtlema," ütles ta, kui ta küttepuid lisas ja minu juurde laua taha astus.

istus tule äärde. "Sellepärast on sul mind" vastasin ma ja me istusime mõnda aega vaikides, vaadates lõkkesse, kuni meie silmad lõpuks sulgusid.

Vahepeal Antwerpenis

"Kuidas? Anselm on jäljetult kadunud?" hüüdis Anselmi isa. "See ei saa olla õige. Sa oled sama kasutu kui tema!" Mehed tõmbasid pead. "Aga, aga me oleme kõikjalt otsinud," torkas üks mees hirmunult. "Ja kuidas on võimalik, et te ei ole üldse midagi leidnud, te saamatused?" hüüdis Anselmi isa vihaselt. "Noh, mõnevõrra..." muheles üks teine mees pead langetades. "Mida sa räägid?" küsis isa kulme kortsutades. "Meil on midagi... Oh, ma ei usu, et see teid praegu..." "Ütle kohe, või sa ei saa enam kunagi siin oma nägu näidata." Anselmi isa astus vihaselt sammu ettepoole, mille peale tema mehed astusid sammu tagasi. "Vaene tüdruk, kahe talupidaja tütar, on kadunud - samal ööl kui Anselm," ütles mees.

"Miks sa seda lihtsalt ei öelnud? See ei saa olla juhus! Aga kes rööviks sellise tüdruku ja Anselm lahkus ka omal soovil, arvestades kaste aknal. See võib olla ainult nii, et nad mõlemad põgenesid. Aga miks? Ja mitte koos. Ei, see ei saa olla! Mida peaks Anselm tegema vaese talupidaja tütreaga? Ja pealegi kohalikuga." Isa mõtiskles. Sel hetkel jooksis saali sisse talutööline. "Señor Martín, señor Martín!" hüüdis ta täiesti hingetuna. "Kuidas te julgete mind häirida? Kas te ei näe, et ma olen hõivatud?" "Vabandage, aga see on väga tähtis." "Hea küll, siis rääkige."

"Kaks parimat hobust tallist on kadunud, sealhulgas Anselmi must hobune, mis on lihtsalt kadunud koos sadulate ja sedelitega. Ja osa heina on ka kadunud. Aga värav oli suletud, kui ma tallu tulín," jätkas talupoeg. "Nii et Anselm ratsutas tõepoolest selle talutüdruku ära. Ma ei oska seda kuidagi teisiti seletada. See ronk, ta on küll karastunud, kui ma ta üles leian! Mehed, te ratsutate otse printeri juurde. Öelge talle, et ta valmistaks voldiku ette. Andke kõigile teada, et Anselm on tagaotsitav, siis me leiame ta üles. Ja siis moodustage otsimisrühm, et teda otsida. Oh, ja seda tüdrukut, või õigemini seda muhameedlast, tuleb samuti otsida. Ta on vist Anselmi sellesse kaasa tõmmanud! Mis oli tema nimi veel kord?" "Appoliana, Appoliana on tema nimi." "Mida ta sellisest inimesest tahaks?" lisas isa tõrjuvalt.

Mehed suundusid kohe trükikoja poole ja Anselmi isa jäi kohkunult ja samas hämmeldunult maha. Ta ei osanud kogu asja päris täpselt seletada.

Gesucht

*Anselm Martin
Appoliana Van der Merg*

Seit Sonntag, dem achten August, sind der spanische Kaufmannssohn Anselm Martin und die Bauerstochter Appoliana Van der Merg aus Antwerpen verschwunden. Sie flohen in der Nacht von Samstag auf Sonntag mit zwei Pferden der Kaufmannsfamilie. Darunter der Andalusier Anselms und eine fuchsfarbene Araberstute. Bei jeglichen Hinweisen bittet Alberto Martin umgehend dem Kaufmannshaus Meldung zu machen.

Anselm

"Anselm, tule, me peame minema. Kui ma oleksin teadnud, kui hiline ärkaja sa oled, oleksin kogu asja uuesti läbi kaalunud," naeratas üks hääl etteheitvalt. Käsi silitas mu nägu. Avasin silmad ja vaatasin Appoliana taevasinistesse silmadesse. "Tule, tõuse üles. Ma olen hobused juba saduldanud, sa pead lihtsalt midagi sööma ja siis..." alustas ta. Aga ma katkestasin ta, tõmmates ta enda poole ja kallistades teda. Tahtsin juba silmad kinni panna, kui Appoliana ütles: "Oh, sa tahad lihtsalt tagasi magama minna. See ongi sinu asi." Ta vabastas end minu embusest. "Tule, meil ei ole praegu selleks aega." Ta sirutas mulle käe. "Hea küll," muhelesin uniselt ja tõmbasin end tema käest üles. Kui olime söönud, trotsisime edasi. Kui hämarik aeglaselt loojus, ratsutasime väikesesse külla nimega Neuendorf. Õnneks oli selles külas kõrts koos tallidega. Me jätsime oma hobused kõigepealt õue ja läksime siis sisse. "Tere, me tahaksime teie juures süüa ja ööbida," ütlesin ma. "Tere õhtust ja tere tulemast Neuendorfi," vastas kõrtsimees sõbralikult. "Jah, üks tuba on veel vaba. Minu naine Marie viib teid kohe üles." Kui olime Marie't tänanud ja oma tuppa sisse registreerunud, läksime alla õhtusöögile. Kui mina olin harjunud, et mulle serveeritakse toitu, ja võtsin selle tänulikult vastu, siis Appoliana oli kogu see olukord harjumatu, või vähemalt nii tundus. Kui ma teadsin, ei olnud talle kunagi süüa tehtud, välja arvatud aeg-ajalt ema poolt. Tegelikult oli ta kodus see inimene, kes toidu eest vastutas.

"Tervitus," kostis kõrvallauast. Seal istusid neli meest, kes olid ilmselt kaupmehed, kui ma nende vestlusest õigesti aru sain. Nad naersid valjuhäälselt, klõbistasid õlleklaase ja üks neist karjus: "Edukale kaubandusele!" Teised . Ma vaatasin Appoliana poole. Ta nägi rahutu välja. Nägin tema näost, et ta kartis, et meid avastatakse, isegi kui ta ei tahtnud seda tunnistada. "Kõik läheb sujuvalt," sosistasin talle ja vaatasin talle otsa.

tema silmadesse. Ta sundis end naeratama, kuid ma nägin, et ta kahtleb selles. Kui ma vaid oleksin tol ajal teadnud, kui õigustatud see kahtlus oli.

Appoliana

See oli tore tunne, kui ma oma värskelt pestud riietesse sattusin. Anselm, kes ajas parasjagu nägu, küsis: "Kuidas sa oled?" "Oh, ma ei tea. Kummaline tunne, et mul ei ole päris kodu," vastasin, vaadates unistavalt aknast välja. "Ma olen kindel, et me leiame koha, kus meid aktsepteeritakse sellisena, nagu me oleme," ütles Anselm. Ta kallistas mind seljast ja pea mu õlale. "Ja siis on meil lõpuks parem elu," ütles ta mulle vaikselt kõrva. "Meid on kaks," lisas ta. Pärast seda, kui ta seda ütles, hakkas mu kõht värisema. Mind valdas ootuse ja lootuse tunne paremale elule. Ma ei olnud üksi. Ma võisin loota Anselmile ja tema võis loota minule.

Kui me seal mõnda aega seisime, mõeldes minevikule ja tulevikule, saime aru, et on aeg lahkuda. Olime juba pakkimas, kuid otsustasime enne teekonna jätkamist võõrastemajas hommikusööki süüa.

Otsingupartnerid

Niitude ja põldude kohal oli udu ning hommikune kaste oli katnud iga rohtu ja põõsa nagu mantli. "Rusch!" Vanker kihutas mööda maateed. Kaks musta hobust olid selle külge kinnitatud. Nende suust vahutas muda. Muda pritsis hobuste. "Ma ei jaksa enam! Me oleme terve öö sõitnud, et mitte aega kaotada. Ja nüüd valutab iga kiud mu kehas," kurtis mees teisele. "Jah, jah, sul on õigus," nõustus teine, "Ma lihtsalt ei tahtnud olla liiga aeglane, et neid leida. Sest kui me tühjade kätega tagasi tuleme, teeb Señor Martín meid pea võrra lühemaks. Peatume järgmises külas." "Jajah," hüüdis kogu otsimisrühm. Vanker värises. "Heh, sa ei saa ju kogu selle hurraa saatel lihtsalt ohjad käest lasta! Me satume veel kraavi," noomis vanim neid. Vastumeelselt haaras mees ohjad ja juhtis vankri tagasi algsele teele. Keegi ei öelnud mõnda aega midagi. Kõik olid vait, oodates innukalt sooja sööki. "Seal, seal, lihtsalt vaata. Seal taga udus. Kirikutorn. Neuendorf ei saa kaugel olla!" hüüdis üks meestest. Sealt edasi ei suutnud nad enam vastu pidada. "Hüa," hüüdis vankurimees ja lõi oma piitsa jõuliselt õhku. Hobused virisesid kiljuvalt ja galopeerisid minema. Maastik möödus neist ja lõpuks sõitsid nad külla.

Appoliana

"Anna kott mulle, ma kannan seda," ütles Anselm ja võttis minult sadulakoti, mis oli nii pungil, et näis, nagu lõhuks see iga hetk. "Aitäh," vastasin ja kõndisin kergekäeliselt trepist alla.

Mu kõht oli juba korisev. Ma olin tõepoolest väga näljane. Kogu see reisimine polnud tõesti lihtne. Anselm pani kotid meie laua kõrvale ja kohendas mu tooli nii, et ma saaksin istuda, ning lükkas selle siis minu poole tagasi.

"Mida me tahame hommikusöögiks?" küsisin Anselmilt. "Kuidas oleks leiva ja praetud munade pärast?" "Miks mitte," vastasin. Samal ajal, kui me oma toitu ootasime, märkasin, et kaupmehed on jälle nurgalaua äärde istuma asunud. Seekord olid nad aga ilmselgelt pohmellis. "Vaadake, mul on kodust voldik," ütles üks neist. "Las ma vaatan seda," ütles teine. Püüdsin märkamatuult nende poole piiluda. Anselm oli mind mõni aeg tagasi lugema ja kirjutama õpetanud, kuid nad kolmekesi kummardusid kohale, blokeerides mu pilgu. Ma heitsin pilgu. Kuid ta vahtis kolme meest. Ma andsin talle tagasihoidlikult märku, et ta peatuks, sest ma ei tahtnud sattuda hätta ega äratada tähelepanu.

Aga õnneks jõudis kohale meie toit, mille me kohe ära sõime.

"Kas te tunnete neid?" küsis üks meestest teistelt. Anselm ja mina lõpetasime närimise ja pistime kõrvad ette. "Siin otsitakse Hispaania kaupmehe poega ja noort naist. Mõlemad on väidetavalt samal ööl kadunud." Ma tundsin kuumust ja külma mööda selgroogu. Anselm vaatas mind suurte silmadega. "Mis on nende nimed?" küsis üks meestest. "Seal on kirjas Anselm ja Appoliana," vastas teine mees. Ma tundsin end halvasti ja nägin, kuidas värv Anselmi näolt välja voolas.

Kas meid avastatakse? Kas meie teekond lõppeks siin? "Pole kunagi kuulnud," ütles teine mees. "Anselm, Anselm, ma olen temast kuulnud, aga Apolliliana..." Teine mees katkestas ta: "Seda kutsutakse Appoliana!" "Ükskõik. Ma kindlasti ei tunne teda."

Anselm ja mina vahtisime teineteisele otsa. Ma teadsin täpselt, mida tema pilk tähendas. Olla võimalikult märkamatu ja kaduda. Ma närisin nii kiiresti kui suutsin ja just kui püüdsin pooleldi näritud suutäie alla neelata, lämbusin. Märkasin, kuidas punane värvus mu näole tõusis, kui püüdsin oma kõha lämmatada. Anselm sai kohe aru, et midagi on valesti, ja valas mulle vett, mille ma kohe kurku valasin. Mu silmad põlesid ja hakkasid vett jooksuma. Anselm teeskles, et ta oli midagi maha kukkunud, ja patsutas mind tagasihoidlikult seljale. Ma rahunesin aeglaselt uuesti ja mu hingamine. Olin kergendatud, et ma ei olnud kogu tähelepanu enda peale tõmmanud. Samal ajal, Anselm otsis Marie't, et maksta, kuulsin, kuidas mehed ütlesid:

"Vaata, siin on joonistus neist kahest." "Hm, tundub tuttav, aga on veel liiga palju alkoholi sees, et mõelda, kus." "Jah, sul on õigus, need kaks näevad mulle ka tuttavad välja!" Kui ma seda kuulsin, ei saanud ma teisiti, kui tõusin püsti, et Anselmit võimalikult kiiresti üles leida. Mu süda peksis nagu hull ja mul tekkis kohe külm higi. Kus oli Anselm? Ma olin nii hirmul, et kogu mu keha värises. Me pidime siit võimalikult kiiresti minema!

"Appoliana tule kiiresti!" Anselm seisis minu ees, kotid käes. "Lähme siit välja, kiiresti!" Ta kõndis otse väljapääsu poole ja ma talle järgneda. Vaatasin maad, sest kartsin, et mind tuntakse ära. "Au!" Anselm oli peatunud ja ma olin talle otsa sõitnud. "Miks sa peatud? Me peame siit minema!" Anselm pani sõrme mu suu peale. "Vaata sinna," sosistas ta, näidates enda ette. Püüdsin Anselmist mööda vaadata, kes seisis seal läbilöögatult. Tema ees oli suur vanker. See oli valmistatud puidust ja raudsetest furnituuridest ning keskel oli

sellele oli kinnitatud punane märk. Ma pidin silmi pigistama, et läbi udu aru saada, mis seal kirjas oli. Ma tundsin ära kumerat A-tähte ja selle taga, veidi nihkes, M-tähte. Need initsiaalid tundusid mulle tuttavad. Püüdsin neid meelde jätta. Siis langesid mu silmad. See oli üks Anselmi isa vankritest. Ma teadsin, et me peame siit minema, aga kuhu? Vanker oli teel. Me ei suudaks märkamatuks ära pääseda. Meie ainus võimalus oli minna tagasi kõrtsi. Pöördusin ringi, haarasin Anselmi käest ja tõmbasin ta enda järel. Ta oli täiesti segaduses ja ei teadnud, mis temaga toimub, kui ta jälle kõrtsis seisis.

"Mida me teeme?" küsisin Anselmilt pisarate äärel. "Ma, ma ei tea. Kuidas me muidu peaksime siit välja saama? Muud võimalust ei ole," vastas ta meeleheitlikult. Mu käed hakkasid higistama. Me olime lõksus! Järsku, nagu välg oleks mind tabanud, meenus mulle. "Tagumine uks!" Vaatasin Anselmile otsa. "Milline tagauks?" Anselm vaatas mind segaduses. "Tule minuga kaasa! Ma nägin seda, kui ma varem alla läksin. See on trepi kõrval. Ma loodan, et see pole lukus!" Haarasin Anselmist käest kinni ja tirisin ta tagaukse juurde. "See on lahti," sosistasin kergendatult.

Ma hoidsin seda lahti, et Anselm saaks oma raskete kottidega sealt läbi kõndida. Kohe, kui ma uksest sisse astusin, nägin paari meest, kes tulid esiuksest sisse. Need pidid olema señor Martini mehed. Nii kiiresti kui suutsin, tõmbasin ukse enda järel kinni. Sulgesin silmad ja hingasin kiiresti sisse, enne kui jooksin Anselmile järele, kes oli juba hobuste juurde tormanud ja neid saduldama hakanud. Aitasin teda kiirestikuigi mul kulus vähemalt viis katset, et rihma kinnitada, sest mu käed värisesid nii väga. Lõpuks olime valmis ja kiikasime end hobuste selga.

Anselm sõitis ette ja piilus nurga taha, kus vanker oli pargitud, kuid kedagi polnud seal. Ta viipas mulle järele ja me püüdsime võimalikult vaikselt maad saada. Kui olime lõpuks küla servale jõudnud, galopeerisime minema, soovides võimalikult kiiresti minema saada. Nüüdseks polnud mitte ainult udune, vaid hakkas ka vihma sadama. Taevas tumenes ja lõpuks sadas ämbrite kaupa.

Olime läbimärjad ja ei öelnud sõnagi. Siis katkestas Anselm vaikuse ja me hakkasime trotsima, et saaksime temast paremini aru. Ta vaatas mulle otsa. Tema mustad juuksed rippusid silmadesse. "Me, me jõudsime. Me saime läbi." Tema silmad särasid ja mulle tundus, et ma tundsin ära pisara, mida ta silmast pühkis. Aga võib-olla oli see lihtsalt vihm. Ja mina, ma ei saanud teisiti, kui irvitasin. "Ma ei arvanudki, et me teeme seda. Üritasin alati lootust hoida, aga see oli... kohutav. Ma olin nii hirmul. Aga miks pidid nad just selles kõrtsis peatuma?" "Jah, nad tõesti hirmutasid meid päris korralikult."

Me sõitsime edasi ja saime järk-järgult taas veidi enesekindlust. Nüüd ei värisenud ma enam hirmust, vaid külmast. Mu märjad riided kleepusid mu keha külge, kuid polnud mõtet neid vahetada, sest vihma sadas ikka veel nii tugevasti, et nägin Anselmit, kes sõitis minu kõrval vaid ähmaselt. Veekardin varjas mu vaadet. Hoolimata sellest halvast olukorrast tundsin suurt kergendust.

"Aitäh, Jumal, aitäh, et sa meid kaitsesid. Aitäh, et hoolitsed meie eest nagu karjane oma lammaste eest. Ma soovin kogu südamest, et sa saadaksid meid jätkuvalt meie teekonnal ja annaksid meile oma armu, sosistasin vaikselt ja sulgesin korra silmad. Panin ühe käe oma kaelale. Avasin silmad. "Kus ta oli?" mõtlesin. Tundsin end samal ajal kuumalt ja külmalt. Lasin lihtsalt ohjad käest välja ja hakkasin mõlema käega oma kaela katsuma. See ei saanud olla. Peatusin ja hüppasin hobuse seljast maha. Rebisin oma paljud riidekihid seljast. Võib-olla oli kaelakee ühes neist. Aga ka seda pol seal. Libistasin oma riided uuesti selga ja hakkasin sadulakotte läbi otsima. Anselm ei märganud sellest midagi. Ta oli sõitnud minust paar meetrit ettepoole.

ja sai alles siis aru, kui ma talle : "Anselm, oota!" Ta pöördus ümber ja vaatas mind imestunult. Meie asjad lebasid mudasena põrandal ning ka minu jalad ja käed olid savi ja mullaga kaetud. See oli nüüd ka mu näol, sest olin püüdnud oma tilkuvad märjad juuksed näost välja harjata. "Appoliana, mida sa ? Kas sa oled hulluks läinud? Mida sa meie asjadega teed ja milline sa üldse välja näed?" Ta klammerdas käed üle pea. "Mu, mu...", alustasin väriseva häälega, "K-K kaelakee on kadunud."

"Mis kaelakee?" Anselm. "Minu ristikaelakee, see hõbedane, vastasin.

"Ja sellepärast te nüüd siin nii suurt kära teete? Kui me kohale jõuame, tellin ma uue.

See on lihtsalt kaelakee. Nii et tule!" Ta oli juba minema pöördumas, kui ma hüüdsin:

"Sa ei saa üldse aru. Minu lahkunud vanaema kinkis selle kaelakee ristimiskingituseks.

See ainus mälestus, mis mul temast on. Aga mis veelgi tähtsam, see on ainus asi, mis

mul on jäänud minu usust, minu religioonist, mis oli mulle keelatud. Kui ma seda

puudutasin, tundsin sügavat ühendust Jumalaga ning mäletasin ja tundsin sügaval

südames, et ma olen tegelikult

Ma olen luterlik-reformierakondlane ja mitte katoliiklane. Oleksin pidanud aru saama, et

te sellest aru ei saa. Teie religioon ei olnud teile peale sunnitud. Sa oled üks neist, kes

seda meile tegi. Teie olite need, kes hoolitsesid selle eest, et meie linnast sai katoliiklik

- vastu meie tahtmist." Ma pisaratena. kiikasin hobuse selga ja pöördusin tagasi. "Ma

lähen ja võtan nad kätte!" karjusin ja galopeerisin minema.

Anselm

"Appoliana," hüüdsin ma, kuigi teadsin, et ta ei kuule mind. "Kurat!" Ma teadsin, kui

tähtis oli talle see ristiga kaelakee. Mitu korda oli ta rääkinud oma vanaemast ja tema

usust? Ma olin nii pime. Ma oleksin pidanud varem aru saama, kui palju see kaelakee

ja tema uskumus talle tähendasid. Ma ei tahtnud teda nii vihaseks ja kurvaks teha!

Ilmselt oli ta minus pettunud. Mis siis, kui ta mulle seda kõike kunagi andeks ei anna?

Ma ei tahtnud talle kunagi haiget teha. Ma ju armastasin teda! Ma mattusin nägu

kättesse. Mida ma tegin? Miks ma olin nii osavõtmatu? Appoliana oli palju raskem kui

minul ja ma olin nii pime. Ma pidin ta üles leidma ja kõik korda tegema: "Giddap!"

karjusin ja galopeerisin minema. Maapind oli vihmast nii pehme, et pidin olema

ettevaatlik, et mu hobune ei libiseks.

Mis siis, kui Appoliana sai vigastada? Oh Jumal, palun kaitse teda! Ma sõitsin edasi.

Ühel hetkel oleks mu must hobune peaaegu libisenud ja ma oleksin peaaegu üle tema

kaela lennanud. Ma olin ratsutanud väikesest peale ja Appoliana polnud peaaegu

mingit ratsutamiskogemust. Kui minul olid sellised raskused, kuidas tal siis läheks? Ma

olin tema pärast nii hirmul ja trotsisin tema juurde nii kiiresti kui suutsin. Järsku nägin

Appoliana hobuse saba. Leevendatult ratsutasin ümber metsatuka, mis oli mulle

vaatevälja tõkestanud. Kuid siis nägin midagi, mis võttis kogu mu kergenduse ära.

Appoliana lebas maas oma hobuse kõrval. Hüppasin sadulast välja ja jooksin tema

juurde. "Appoliana, kas sa oled haiget saanud?" "Anselm, sa järgnesid mulle. Ei, kõik

on korras. Mina, seal oli üks oks ja... Mul on kõik korras." Ma sirutasin käe ja aitasin ta

üles.

"Oled sa kindel, et saad edasi sõita?" rahustasin end. "Jah, mul on kõik korras." Aitasin

ta selga ja me sõitsime edasi. Appoliana peatus äkki.

"Mis seal on?" küsisin ja sõitsin temast mööda. Siis nägin mudaga kaetud puust

sõidukit meie poole tulemas. "Vanker!" hüüdsin šokis. Vaatasin ringi. Mets, me

võiksime seal peitu pugeda. Galopeerisin sinna, oodates, et Appoliana järgneb mulle.

Õnneks tegi ta seda kohe. Me laskusime maha ja kükitasime mõne põõsa taha. "Seal,

siin nad tulevad," sosistas Appoliana. Vanker sõitis mööda.

"Mulle piisab," ütles üks meestest vankri istmel. "Nüüd olen ma teid

Mitte niimoodi, me lihtsalt lõpetame selle marsruudi ja pöördume homme tagasi." "Kas sa seda? Siis oleme ohutud," sosistasin ma. Ta naeratas mulle. Ootasime veel veidi, kuni olime veendunud, et vanker on läinud.

"Appoliana, ma tahtsin sulle lihtsalt öelda, et mul on väga kahju. Ma oleksin pidanud teadma, et see kaelakee tähendab sulle nii palju. Ma ei tahtnud sulle haiget teha." "Oh Anselm, sa ei saanud ju teada. Mul on kahju, et ma enne nii üle reageerisin." Ta heitis käed ümber mu kaela.

Me istusime jälle selga ja sõitsime tagasi kõrtsi. Seal kohtusime kohe Mariega. "Kas sa leidsid risti kaelakee?" küsis Appoliana. "Jah, see lebas toas pesemisaluse kõrval. Ma toon selle kiiresti," vastas Marie. "Ma võtsin selle vist pesemise ajal maha," ütles Appoliana, samal ajal kui Marie kaelakee kätte tõi.

Appoliana andis selle mulle ja ma panin selle talle peale. Sellest ajast alates oli kõik jälle parem.

Appoliana

Ülejäänud päev ja järgmine lendasid mööda. Sõitsime edasi ja edasi, alati oma nina järgi. "Mis on selle linna nimi, kuhu me sõidame?" küsisin Anselmilt: "Stade. Kui see, mida ma olen kuulnud, vastab tõele, siis on seal aktsepteeritud erinevad religioonid ja inimesed on väidetavalt väga külalislahked."

"kui meil oleks oma maja ja me saaksime seal koos elada," unistasin ma. "See on üks minu suurimaid soove," ütles Anselm.

Samal ajal, kui me jätkasime oma tuleviku üle filosoferimist, jõudsimme Stade'ile üha lähemale ja äkki seisime linnamüüri ees. Tõusime hobustelt maha ja kõndisime värava juurde. Vaatasime ringi, veidi rahutult. "Moin, kas ma saan teid aidata?" küsis meilt üks noormees. "Hea härra, kas see on Stade?" küsis Anselm. "Jah, see on Stade. Te ei ole siit pärit?" "Ei, me oleme kaugelt reisinud ja tahame nüüd siia elama asuda, et alustada uut elu," vastasin. "Oh, tere tulemast siis Stade'i. Te olete tulnud õigesse kohta. Minu naine Adelheid ja mina, mu nimi on muide Johannes, oleme teinud täpselt sama asja. Me tulime siia kaks aastat tagasi." "Oh, see on kokkusattumus. Muide, minu nimi on Anselm ja see on Appoliana," tutvustas Anselm meid. "Kas soovite, et ma näitaksin teile Stade'i ringi? Võime ka hobused kõigepealt tallida," pakkus Johannes. "Oh, see oleks tõesti tore," vastasin. Pärast seda, kui olime hobused koos Johannese taluniku sõbra juures tallimajas, läksime läbi värava. "See on laevameeste värav," selgitas Johannes. Pärast paar korda ümberpööramist leidsime end suurest platsist. "See on hobuturg," ütles Johannes meile. Peatusime ja imetlesime arvukaid telliskivimaju. "Ja see on haigla." Johannes osutas väljaku serval asuvale hoonele. Kõndisime edasi ja jõudsimme ilusa suure hoone juurde. "See hoone seal on raekoda. Ja selle taga olev kirikutorn kuulub Püha Cosmae kirikule. Ja seal üleval, seal elan ma Adelheidi juures." "Kas me võime vaadata?" küsisin uudishimulikult. "Muidugi!"

Me jätkasime mööda tänavat ja jõudsimme hubasesse väikesesse majja. "Siin me elame," ütles Johannes uhkelt. "Oh, ja kui te otsite ööbimiskohta: Maja vastas," ta osutas ilusale punase plekk-katusega majale, "seal elab lesknaine Cordes, ma olen kindel, et ta ei pahanda väikest seltskonda." Anselm vaatas kõigepealt mind irvitades ja siis Johannest. "Ma võin teid hiljem tutvustada, aga praegu võtke midagi süüa. Ja ma tutvustan sind Adelheidile." Johannes kõndis meie ees majja. "Meil on sõbrad ja võib-olla ka ööbimiskoht," sosistasin põnevil.

Nüüd ei takistanud miski ühist imelist tulevikku.

Epiloog

Anselm ja Appoliana seisid suures, küünlavalgel valgustatud ruumis. Nende kõrval oli altar. Nad vaatasid kõrvale, kus Johannes ja Adelheid neile naeratasid.

Appoliana kleit, mille Adelheid alles eelmisel õhtul valmis õmmelnud, sobis ideaalselt. Pulmatseremoonia algas. Pastor ütles: "Anselm Martín, kui sa soovid siin viibivat Appoliana van der Mergi endale naiseks võtta, siis vasta: "Jah, Jumala abiga". "Jah, Jumala abiga," vastas Anselm naeratades. "Appoliana van der Merg, kui sa soovid võtta siin viibivat Anselm Martínit oma abikaasaks, siis vasta "Jah, Jumala abiga"," ütles pastor Appolinale poole pöördudes. "Jah, Jumala abiga," vastas Appoliana samuti naeratades. Anselmi poole pöördudes jätkas pastor: "Siis võite nüüd pruuti suudelda."

